

Article opinió - Ramon Orfila - “Marroc, Sàhara i Europa. La diplomàcia del xantatge” (2)

Parlàvem fa una setmana dels errors del Govern i del rei del Marroc en la conducció de les crisis que han portat al desembarcament de milers de joves marroquins a la platja del Carajal de Ceuta.

L'error de càlcul de l'aventura del Guerguerat per part de l'entourage de Mohamed VI, que estava convençut que l'esgotament del Front Polisario després de 40 anys d'esperar la posada en pràctica de la segona part del acord d'alto el foc de 1991, la que es refereix a la celebració d'un referèndum d'autodeterminació, va conduir el Marroc a una actuació molt perillosa per a la pròpia estabilitat del país. Els consellers del rei van imaginar que, atacant el grup de civils sahrauís acampats a la franja del Guerguerat, a la frontera amb Mauritània, es marcarien una victòria fàcil que serviria per consolidar l'ocupació d'un territori que mai cap estat, de manera formal, ha reconegut fins que Trump via Twitter va intentar formalitzar-ho, sense sortir-se'n del tot. Però, tot el contrari, l'atac al grup de dones i ancians que acampaven a la franja en qüestió ha donat arguments al Front Polisario per donar per romput l'acord de l'alto el foc del 1991 i recomençar una guerra que, en realitat, no s'havia acabat, per molt que la política oficial marroquina fingeixi ignorar-la.

La tornada dins taüts de no pocs soldats marroquins destinats a defensar els murs que delimiten les zones il·legalment ocupades pel Marroc de les alliberades pel Front Polisario comença a ser tant freqüent que les mentides del sistema que fins ara han intentat vendre la imatge que són soldats i oficials morts en accidents de tràfic o víctimes de picadures de serps o escorpins, ha començat a desfermar un soroll creixent entre les famílies dels militars i dins el mateix exèrcit, que fa que molts comencin a demanar-se per la utilitat i conveniència de mantenir un exèrcit d'ocupació en una terra on està clar que la població originària no els vol veure ni en pintura.

Sempre recordaré com un militar del Front Polisario ens explicava en una de les primeres visites que vaig poder fer a les zones alliberades del Sàhara, als anys 80, els motius dels èxits de les tropes sahrauís sobre un exèrcit més nombrós i més ben armat com era el del Marroc. “Els soldats marroquins no entenen què se'ls ha perdut en aquelles terres, viuen en males condicions, gairebé sense aigua, al front de guerra, i senten que el mateix rei els ignora quan cauen presoners de l'exèrcit del Polisario. Els sahrauís lluiten per la seva terra, la coneixen fins al més mínim detall, tenen el suport de les seves famílies, que els veuen com els herois que han de recuperar allò que els han robat, i estan convençuts, a més, que tenen la raó, i això no es poc”.

Per al Marroc, el cost humà d'una guerra al desert és molt alt, a nivell humà, com hem dit, i també a nivell econòmic, de tal manera que es calcula en més d'un milió d'euros diari, sols calculant la despesa de manteniment de les tropes acantonades al llarg del mur.

Encara recordo les paraules d'un líder religiós que, interrogat sobre el que en pensava, d'aquell conflicte, no obstant mantenir el discurs oficial sobre la marroquinitat de les províncies del sud,

afegia que “res no pot justificar la pèrdua d'una sola vida per defensar aquell desert”.

D'altra banda, al contrari del que esperaven els serveis secrets marroquins, el suport absolut de la veïna Algèria als seus aliats de la República Sahrauí Democràtica, i concretament al seu exèrcit d'alliberament, s'ha mantingut sense fissures. Les anàlisis que comptaven que, una volta desaparegut Abdelaziz Buteflica, els nous governants algerians perdrien l'interès a l'hora de defensar la causa sahrauí s'han estrellat contra la dura realitat. Ningú no dubta que, sense estar segurs de poder comptar amb el suport d'Algèria, els dirigents de la RASD no haurien donat per acabat l'alto el foc, com ningú dubta sobre qui proveeix majoritàriament d'armes i avituallaments l'exèrcit sahrauí que fa ja moltes setmanes està bombardejant els murs defensius on es concentren les tropes marroquines.

En aquest sentit, resulten clarificadores les declaracions oficials del Govern d'Algèria respecte del reconeixement de la sobirania marroquina sobre el Sàhara Occidental:

"El conflicto del Sáhara Occidental es una cuestión de descolonización que solo se puede resolver mediante la aplicación del Derecho Internacional y las asentadas posturas de Naciones Unidas y la Unión Africana al respecto, que incluyen un ejercicio verdadero del inalienable derecho de autodeterminación e independencia del pueblo saharauí conforme a lo recogido en la Resolución 1514 del Consejo de Seguridad de la ONU", assenyala el Ministeri d'Afers Exteriors algerià en un comunicat.

Per tot això, la declaració dels Estats Units "carece de todo efecto legal porque va en contra de todas las resoluciones de la ONU y en particular contra las resoluciones del Consejo de Seguridad sobre la cuestión del Sáhara Occidental, incluida la Resolución 2548 del 30 de octubre de 2020, redactada y defendida por Estados Unidos”.

Continuarà.